108

ei olõ mull minev viel voorik. Ei olõ mõndsitgi mõrfia rõivit. Iffa om ka vaene jũ ei jõvva osta."
Vanal kalval jai pilla kahhõ jutu ũle hũa miel, ja ta ũtse ornsake: „Noh, nu kallikene, nu pimä-terakene, ũtle mõr ehtit pille fir vaija? Ütle!"
Kõba jũ kergemeeleline neijo noor kõrraga orwõllõrna: „Mulle om vaija mõrsja hamõhõ, raputit, kirivit hängi, valget rãbidat, fuust fõlgo, nallit tfãpaskit, latja lehti, ehtõ mull nãih omma, fir olõ ma valmis mehele minegja mõrfia. — Vanal kalval jai ũtlemõki hũa miel ja ta latfat pãga, unale mõrfiale ola pãale ja ũtel: „Noh, nu rootikene nu lilikene, ehitä hinnãsh neide ehettega! Mine peelde perrã, fãst faisva vaija otlah kõik, mõr ka eale olet ihamu ja fõudnu. Mine pane hinnãsh kumbehe, ja laãne ruttu minema, aig om nallir!"
Tũtrik lãts ka fortamur peelde perrã, ninn lõife fãst omar fuurõr ũmmer, kõik nũnũtele ehtejo ukkerfõ. Ta fugõ ka hinde ruttu kõrra perasfa rõivile, aige valgõ fũlt hammõ fülgä, rãnge valli vapnda jälga, tõmmer ilofa kirivu valdkõngã pãale, wõtt valgõ rãbinu kãlgä, fãst fuurõ lõtõ ette, lagja lehe, ja ninä tfãpaski ka pãale, pand ilofa helme kõrra saala, ninn kõik valli fũlt vãti pãähä, ja võtt ũli ilofa fuurõ vãte viel kõnõ pãale, ja olli nii **walmis mõrsja**, eNüüd arte hirmu vai armar kofilanõ temä mano, võtt tedä hellãste ükth pite ja ũtse: „Noh, nu marãkõnõ! Ner olõt nüüd ilofake rõivil, ja tãiwerte valmis mõrsja?"
Kergemeelege tũtrik koste: „Midãr fir muud inãpp vaja? Ma olõ tãiwerte valmis ũlth."
Vana hale nilbfatud hũa meele fummil umma viekt ja ũtel lohkerte: „Noh, nu tibikene, lãame ka minemä! Ukhõ tõld ootap meid emmuki usfe iek!" Ukhõ peretütar omar omak meelelt: „Lää ma pãale minemä. Nui ma jala jalaraswa pãale pane, et tõlda minnä, — nauklar kikar kirgma, ni ma olõ pãrnu." Ümmi ukkide ehette pelt, oma elewa ja lihtu oroga, et tahi täit raefal mieldeki, et kikar kirg õkr uma ao pãale. — Kofilefe kats ũtelt olejat ertõwa ka nüüd iek, ja lasiva fanna usfe vallatõ. Uma kofilanõ efi mõrsja näe-perrã võtt, ninn tahi hellãste ja

ornsafte laweje vãlti fast, kooni tõlla manu. Sããl ollewa 109
jo kats ranna halwe tõlla akna wallatõ temä, ninn nüüd ũtel kofilanõ mõrsjalt: „Sanenu, nu tuwikene, uma kulla jalakene jala-rawwa pãale, arta tõlda ja fõdanne tahatnejä minemä. Ruttu, ruttu, aig om vãega kallir!"
Tũtrik nõst uma jala tõlla jalarawwa pãale, ninn wõt nüüd kikka kirgmist. Ent kofilanõ tõnger tahi tõlda, lãt efi kõrwalt, pand tõlla akna vitta kinni, ninn nelli kokfe nookfiwa tahatnejä, põrgu poole lõikema. Vana halwa-ollewa võidumehe, noa faiwa, mõr noa takisfõwa. —
Pernoane er jää kõik ũõkene magamagi, pelle fuurõ võrnõ pãale mõtlemõh, ninn ofalifer timä tütrekene nüüd faap. Nui kikar kirgma noor, — wõt ta ejal lihmä-pilgut oma tütre tarrõ tulekit, ukkide ehettega, helina ja tilinaga.
Ent kikar kirge jo tõist, kolmandat, ja nelõtõt kõrda, — ja pernoafe jõũ noor jo jahratama, mõel mõtlõma: „Ei tija mõr tõal wiga om, wõi ta tarrõ mano ei tuli. Pera kõrrã veenä viel õkr; — mõr jũ nüüd faama?"
Tahutumalt kõõnet ta afeme pãal ũtle ja tõist pilge, ninn fõmmer radekafe fummil raefe lafi, ker kõige ũõkefe umma ilma-piirtü, pühä- und maar, nii et tõist pilgagi ei kunle kaändä. — Suurõ vaina ja rekklemife, wõtmife ja kuotmife perrã tuli valgõkõnõ vãlla, — ja pernoane wõtt fanna ma-no, umma tütrenefe naema. Nefi ta awar: timä om rafke unõne-jega, ja raefe ei kunle ũler tulla.
Ent kuir heitü timä võrä, wõi fanna arfõ vallatõ lefe, ja tãäl pelägi, milegi, muud feek er ole, wõi kangar, ja temä tütre võrra, mis kõik unidut, neelle nerãt mooki ollewa. Suurõ heliga tull ta kirfuk, ikkõa ja tãnitek tarõ manu, kon kõige ebinãlfe pundufõ ja randõ lõna raefe latte pãale nillutõ, kinni nihotufe perrã timä fanna olõwat käimi ja kimä jäämä. Naene lat, eha nüüd tãiwerte ilma piirtü, pitt kõige fün kammehta-lewalt hindä pãale võtma. Ent rana kuri naone nãwe kui bõr-woida ja nüüdi pite, ja pelet fuurõ fun minn kodja lõugega kõige aija ilmale, nuir timä nafa tütre „võibõ" hindãle rana kerõja näefk nalli ehte petmõ, ja timä tütarõ ka kanna nii kanna tegemä meelin-tami, ja nee tehe nüüd trohwir-õrä reeidi. Sããl lagofi heli, nui